

K pochopení současné pozice České republiky by možná stačilo sundat krytku.

Autor: Jaroslav Štefec

Je načase si otevřeně přiznat, že ČR je naprosto bezvýznamná banánová republika. Nepatrná figurka na geopolitické šachovnici, na níž všichni naprosto programově kašlou.

Pro „staré“ státy Evropské unie, Británii, Německo nebo Francii (o velmocích USA, Rusku nebo Číně ani nemluvě), jsme lidsky, politicky, vojensky i ekonomicky tak hluboko pod úrovní jejich vnímání, že si dokonce můžeme dovolit mít v poslanecké sněmovně lidi jako Němcová, Bartoš, Fiala, Kalousek, Feri nebo „věčného poslance“ Marka Bendu, a v Senátu esa jako Štětinu nebo Gabala.

Jsme tak bezvýznamní, že je úplně jedno, že našimi premiéry jsou takové politické a lidské nuly, jako byli svého času Gross, Paroubek, Nečas nebo Sobotka, a kandidáty na prezidenta bývalý vekslák, herečka nebo absolutní nula s falešnými brýlemi i úsměvem Drahoš.

Na postu ministra obrany pak logicky nikoho neuráží a ničemu nepřekáží slizký šíbr, zpívající

ministryně nebo špatný herec a ještě horší manager. Plynulý a bezproblémový přechod posledně zmíněného na post ministra zahraničí jasně svědčí o míře významu, jakou naši „mentoři“ přisuzují zahraniční politice ČR.

Nejhorší na tom všem je, že tuto „bezvýznamnost“ programově a plánovitě vytvářeli lidé, kterým jsme zpočátku bezvýhradně věřili a volili je do čela naší země. Demokraticky, jak jinak. Jenže pak se to nějak zadrhlo a dnes jsme skutečně už jen trapná marioneta a hadr na podlahu.

Česká republika jako stát nemá skutečnou armádu (viz jakákoliv definice armády jako součásti státu a realita AČR). Nemá tudíž v rámci EU nebo Evropy ani marginální politickou váhu, o širším formátu ani nemluvě (viz návštěva Ryana a patolízalská reakce českých politiků včetně premiéra), protiprávní vydání Nikulina do USA (srovnej s kauzou katarského prince), „solidární“ vyhoštění ruských diplomatů, nebo připravovaný nákup amerických vrtulníků atd., atd.

ČR nemá ani samostatnou zahraniční politiku, vyjádřenou konzistentní vizí mezinárodního postavení ČR a srozumitelnými národními zájmy. Za nás totiž „mezinárodně politikuje“ USA a EU. Říkají nám, co si myslíme o mezinárodním dění, koho nenávidíme, a koho naopak milujeme, jaké že to jsou naše národní zájmy a proč za ně bojujeme v Afghánistánu nebo v Iráku. Určují také, kam pošleme umírat české vojáky, vybavené zbraněmi a technikou, nakoupenou, jak jinak, od mentory přesně stanovených firem.

Otázka zní, co s tím? Náprava bude trvat roky, možná desítky let. Neobejde se bez plánování a získávání spojenců na české demokratické scéně i v zahraničí. A také bez peněz a mezinárodní koordinace kroků. Zatím třeba jen ve formátu V4 a Rakousko. Ale potřeba je začít hned. Čas se nám krátí, a je otázka, jestli se to vůbec dá ještě stihnout. Do války, jak říkám jako správný optimista se zkušenostmi.

Převzato se souhlasem autora.